

er en jernhaard Lov, at Forbryderens Brutalitet stiger med Straffens Brutalitet". Altsaa, den Sætning, som „Social-Demokraten“ har tilladt sig at fremsætte, er en god, gammel Sætning, fremsat her i Tinget for 7 Aar siden af højt ansete Medlemmer af Venstre, af den ærede Ministers eget Parti, og en Sætning, som jeg haaber ogsaa vil blive Grundlaget ved denne Sags Behandling, fordi den utvivlsomt er sand. Vil man avle mere Raahed, vil man fremme Brutaliteten, vil man ind i en Skrue uden Ende, hvor brutale Forbrydelser avle endnu brutalere Straffe og brutale Straffe avle endnu mere brutale Forbrydelser, skal man gaa den Vej, den højtærede Justitsminister her er slaaet ind paa. Han sejler maaske ned ad en tilsyneladende bred Strøm af tankeløse Menneskers Stemminger, hvor det siges: Der maa dog gøres noget, og hvor man er tilbøjelig til at gribe til omtrent, hvad det skal være. Det er muligt, at den ærede Ordfører og jeg og flere, der formodentlig ville tale mod Forslagets Princip, ville have en vis Side af den offentlige Mening mod os. Men det bekymrer os aldeles ikke, hvis vi ere sikre paa, at vi have Retten og Kulturen paa vor Side.

Den højtærede Justitsminister har været snild nok til ikke alene at beskæftige sig med Bøller, men til ogsaa at drage et Par andre Forbrydelser ind med, nemlig Voldtægt og Sædelighedsforbrydelser, skønt, som den ærede Ordfører for Flerparten sagde, disse Forbrydelser i deres Karakter ere saa dybt forskellige. Men det er ganske snildt, det kan bl. a. tillade Organer, der staa den højtærede Justitsminister nær, at slaa os, der ere Modstandere af Pryglestraffen, i Hartkorn med Sædelighedsforbrydere. Saadant har man gjort, og det er et lille Tegn paa den tiltagende Raahed, der findes paa visse Felter af Samfundslivet. Det er meget snildt gjort, naar man her søger at oparbejde en saadan falsk Følelsesopinion, for er det dog ikke en frygtelig Forbrydelse at begaa Voldtægt mod en uberygtet Kvinde, og er det ikke en frygtelig Forbrydelse at begaa Sædelighedsforbrydelse mod Børn? Jo, det er frygteligt, men et Spørgsmaal, der slet ikke kommer dette ved, er: Hvordan bortrydde vi disse Forbrydelser, og hvordan straffe vi Forbryderne, saaledes at det virker forbedrende og hemmende og afskrækkende i Længden? Det er det store Spørgsmaal. Her i Landet have vi heldigvis ingen Anarkisme og ingen Anarkister. Endnu have vi ikke haft det, men

vil man avle saadant, skal man gaa den Vej, som den højtærede Justitsminister her foreslaar. Saa skal man gribe til saadanne Midler og vække Hævnen og Hadet og Forbitrelsen, krænke Folk i deres inderste menneskelige Værdighed saa godt som muligt, saa kan man muligvis ud af det bløde danske Materiale skabe Anarkister. Men jeg tror nu — og efter den ærede Ordførers Foredrag er jeg saa godt som sikker derpaa — at dette Lovforslag ikke kan gennemføres i det danske Folketing, i dette Ting, der i 1897 ved Afstemningen enstemmigt gik imod Pryglestraffen. Under selve Forhandlingerne lød det fra alle Sider, undtagen fra en Side, nemlig fra det ærede Medlem for Køge (Alberti): Dette Lovforslag kan ikke gennemføres. Det vilde ogsaa udadtil være en saadan Falliterklæring for vort Samfund, at jeg synes, det er umuligt. Vi have i Forvejen i vor Straffelov meget barbariske Straffe, Straffe, der ikke kendes ret mange Steder i den civiliserede Verden, Vand og Brød-Straffen regnes af udenlandske Kriminalister og Jurister for en barbarisk Straf, og skulle vi saa oven i Købet kundgøre for hele Verden, at det danske Folk nu er sunket saa dybt, er gaaet saa langt tilbage og indtager saa raat et Standpunkt, at det, i Modsætning til andre Lande, griber til Pryglestraf, til legemlig Straf? Skulle vi kundgøre det for hele Verden om det danske Folk, vort eget Folk, der af en norsk Digter har faaet det Vidnesbyrd, at det er det mest oplyste i Verden? Det tror jeg dog ikke, vi skulle være med til paa en Tid, da vi alle glæde os ved de Kulturbevægelser i alle Retninger, der findes i vort Samfund, og som stadig højne det mere og mere.

Men hvad vil man da gøre ved disse Mennesker? Det spørger den højtærede Justitsminister om i sit Blad i Dag. Det er det Spørgsmaal, der maa gøres, naar vi angribe det Middel, der her bringes i Forslag. Vi ville for det første søge at modvirke Aarsagerne ved Hjælp mod Arbejdsløshed, ved en bedre Opdragelse af forsømte og vanrøgtede Børn og ved bedre sociale Forhold. Dernæst hjemler Straffeloven og ikke mindst Loven af 1897 ret stærke Midler over for disse Mennesker. Men jeg kunde godt tænke mig at gaa meget videre og slaa ind paa ny og langt bedre Veje end de hidtidige, f. Eks. dette, at vi indrettede Hedekolonier. Det er for saa vidt noget af det samme, som den ærede Ordfører antydede, nemlig lange Tvangsarbejdsstraffe. Men det skulde vel